

DALTON FURY

Black Site

Karakter Uitgevers B.V.

Voorwoord

In 2001 kreeg ik als Delta Force-groepscommandant de geheime missie om 's werelds meest gezochte man, Osama Bin Laden, op te sporen en te elimineren. Ik heb de ware geschiedenis van die dodelijke missie in 2008 beschreven in het boek *Kill Bin Laden*, waarin ik verslag deed van de talloze wendingen in de Slag om Tora Bora, die hoog in de bergen van Oost-Afghanistan werd uitgevochten. Kort nadat *Kill Bin Laden* een bestseller werd, begon ik aan een nieuwe missie: een thrillerreeks ontwikkelen over 'black ops' en operators, 'echte fictie' over echte soldaten.

Maar voordat ik pen op papier zou zetten om haastig bij te dragen aan de toch al overvolle planken met actiethrillers, besepte ik dat ik eerst diep in mijn eigen ziel moest kijken. Om specifiek te zijn, ik moest de unieke mentale aspecten van een Delta Force-operator analyseren en herleiden tot de kern en dat allemaal vanwege één simpel woord dat grote indruk achterliet.

Het was in het jaar 2004, toen we ons volledig focusten op alles en iedereen rondom Abu Musab al-Zarqawi. De ongrijpbare Jordaanse terrorist en leider van Al Qaida in Irak was zojuist naar de top van onze high-value-targetlijst gestegen, nadat Saddam Hoessein uit een stinkend rattenhol was opgevist.

Op een nacht stonden we vlak voor vertrek naar het hart van Fal-lujah voor een tijdgebonden operatie gericht tegen een doelwit gere-lateerd aan Zarqawi. We hadden niet veel tijd om het te bespreken. Iedereen wist wat er moest gebeuren. De inlichtingen waren een beetje aan de magere kant, maar Amerika verwachtte dat we actie ondernamen. We waren niet voor niets Delta Force. Vlak voordat we

ons naar de voertuigen en helikopters begaven, keek een medeofficier mij in de ogen en zei: 'Dalton, je bent een heethoofd!'

Ik dacht destijds bij mezelf: als je het maar weet!

De jacht op terroristen vereist soms dat je opereert binnen een uniek psychologisch spectrum waarin impulsief gedrag, haastig ingrijpen en handelen zonder nadenken vaak wordt beloond. Een mindset die veel waarde toekent aan ondefinieerbare zaken als instinct, intuïtie of een ingeving, doet vaak wenkbrauwen fronsen in een risicomijdende cultuur. Om mijn thriller *Black Site* geloofwaardig te maken, moest mijn hoofdpersonage Kolt Raynor beschikken over alle voornoemde kwaliteiten en meer.

Maar Kolt Raynor is een vrijgevochten Delta Force-operator. Hij is geen Superman. We hebben het over een kerel met gemiddelde lengte, gewicht en lichaamsbouw. Hij is ook een mengeling van de unieke talenten, eigenaardigheden, motivaties en karakters van de echte jongens binnen Delta Force.

Hij voelt zich meer op zijn gemak wanneer hij met teammaten opereert dan alleen, zoals de meeste Delta-operators. Hij heeft visie. Hij heeft ook hart voor het vak, het geestelijk uithoudingsvermogen van een schaakkampioen, en hij doet zijn best om zich niet van de wijs te laten brengen door formaliteiten. Kolt heeft de reputatie dat zijn gedrag soms grenst aan insubordinatie, en hij gaat voor het merendeel intuïtief te werk. Dat was een *modus operandi* waarmee hij binnen de Delta-gelederen veel steun vergaarde, een hoop krediet opbouwde en operaties naar zijn hand kon zetten. En hoewel de generaals zijn capriolen niet erg konden waarderen, waren ze slim genoeg om hem zijn gang te laten gaan.

Behalve het karakter van Kolt Raynor was het net zo belangrijk dat de verhaallijn geloofwaardig overkwam. Er moest uiteraard een hoog risicofactor in zitten, zoals bij alle Delta-missies, maar binnen het fictieve kader moest duidelijk het gevoel heersen dat de gebeurtenissen werkelijk tot de mogelijkheden behoorden. Daarnaast wilde ik de tijdgeest realistisch weergeven. Zaken uit de echte wereld moesten hun weerslag krijgen in *Black Site*, zoals de moeilijkheid om politieke steun en toestemming te krijgen voor grensoverschrijdende operaties en missies met een verhoogd risico, maar ook de onbe-

schrijfelijke kameraadschap onder teammaten die leidt tot een wonderlijke bereidheid om alles op te offeren om een makker te redden of het juiste te doen.

Vele jaren lang kreeg Kolt Raynor alles voor elkaar. Tot hij op een nacht te ver ging. Tijdens een gevaarlijke missie in de bergen van Pakistan liet Raynor zich meeslepen in zijn enthousiasme en maakte hij een fatale inschattingsfout. En zoals dat gaat in Delta Force: de val van *hero* naar *zero* verloopt razendsnel, zelfs voor een operator met de status van Kolt Raynor.

Oneervol ontslagen en buitengesloten, zocht Raynor zijn heil in de drank. Hij probeerde alles achter zich te laten, maar het verleden liet hem niet los. En ondanks alle bedenkingen, beseft Delta Force al snel dat ze Kolt Raynor harder nodig hadden dan andersom.

Dalton Fury

1

Drie kleine boten stuiterden over het water op een interceptiekoers met het kolossale vrachtschip dat in de middagsevel opdoemde. Gitzwarte, pezige Somaliërs en koffiecèrèmekleurige Jemenieten, in totaal zestien man, leunden tegen de wind in, zagen het schip aan de horizon groeien en beroerden nerveus hun kalasjnikovs.

Voor geen van de zestien was dit nieuw. Ze waren allemaal ervaren piraten.

De hoge golven en het kleine profiel van hun lange, smalle motorbootjes verborgen hen voor de radar, terwijl ze met roekeloze snelheid de achtersteven naderden.

Ze waren tot op de laatste man high, maar niet door verdovende middelen of het soort drugs dat hun zintuigen zou vertroebelen of hun vastberadenheid zou afzwakken. Ze stonden in plaats daarvan strak van de khat, de amfetamineachtige bladeren die overal in de Hoorn van Afrika als pruimtabak werden gekauwd. Ze zaten al sinds het eind van de ochtend te kauwen en het stimulerend effect stroomde nu voluit door hun aderen. De khat gaf hun extreem veel energie en een haast bovenmenselijk vertrouwen, maar het bladsap maakte hen ook gespannen, prikkelbaar, opvliegend.

Met de geladen geweren in hun hand en de belofte van een hoop geld zodra ze het schip overmeesterden, was de khat een risicovolle toevoeging aan een toch al onvoorspelbare situatie.

En een ander gevaarlijk ingrediënt, dat reeds langer had liggen sudderen, garandeerde dat wat er stond te gebeuren niet goed zou aflopen.

Hun leider was uit op wraak.

Zijn naam luidde Abdiwali. Hij was nog maar net tweeëntwintig en nu al een veteraan onder de piraten in deze wateren. Hij spuwde een door khat verkleurde fluim in het schuimspoor van de houten boeg, die voortraasde door de groene zee, greep met zwetende vingers zijn AK steviger beet en schreeuwde naar de oude man die de buitenboordmotor bediende dat hij een hoerenzoon was als hij de boot niet sneller kon laten gaan.

Abdiwali keek naar het vrachtschip dat voor hem opdoemde en dacht aan de arbeiders die op het dek rondliepen. Hulpeloze dwazen. Ongelovigen, zonder twijfel. Ze zouden weldra de naderende speedboten zien en weten dat ze gekaapt zouden worden. Als deze bemanning net zo reageerde als op alle andere door Abdiwali veroverde schepen, zouden ze een geluidskanon op hen richten en een hels lawaai laten klinken, irritant en pijnlijk, maar nauwelijks afschrikwekkend te noemen. Misschien zouden ze de piraten ook besproeien met water, waardoor een trager of groter vaartuig eenvoudig kon kapseizen, maar de dekslangen vormden geen bedreiging voor Abdiwali's slanke, wendbare skiffs. En als deze zeelieden net zo waren als alle andere, zouden ze het schip – wanneer ze beseften dat hun lot onvermijdelijk was – vaart laten minderen en zich laten enteren. Als ze de tijd ervoor kregen zouden ze zich opsluiten in een saferoom, de zogeheten citadel, om beschermd te blijven tegen de geweren van de piraten, terwijl er contact werd gelegd met het hoofdkantoor van de vrachtmaatschappij. Abdiwali en zijn mannen zouden losgeld eisen en daarna de drank- en vleesvoorraad van de officieren plunderen. Met de geruststellende woorden dat de bemanning ongedeerd zou blijven, zouden de deuren van de citadel opengaan en er sigaretten worden uitgedeeld als een blijk van vriendschap. Er zou thee worden geschonken en eten worden rondgegeven. De dekknechten zouden hun werkzaamheden hervatten of zich terugtrekken in hun scheepskooien. Een paar dagen later, of een paar weken als het hoofdkantoor niet zomaar wilde toegeven, zouden Abdiwali en zijn bende het geld krijgen en zouden er handen worden geschud aan boord. De piraten zouden weer in hun motorboten stappen en terugracen naar hun moederschip, waarna het vrachtschip, de bemanning en de lading hun tocht zouden vervolgen alsof er niets was gebeurd.

Nee. Deze keer niet.

Het was een week geleden sinds Abdiwali's broer de dood vond. Hij had een vergelijkbare kapingsactie geleid, maar hij maakte de vergissing een Saoedische tanker als doelwit te kiezen, en voor die fout had hij de ultieme prijs betaald. De Saoedi's weigerden te onderhandelen. Ze stuurden gewapende helikopters vanaf Djedda, die het dek van de tanker bestookten met mitrailleurvuur, waarbij zowel kapers als gekaaptten omkwamen; zelfs de eerste officier werd neergemaaid. Abdiwali's broer werd in tweeën gereten en als haaienvoer de zee in geschopt. Eén piraat werd gespaard, opgepikt door de helikopter en afgezet aan de kust, zodat hij zijn broeders kon vertellen dat ze schepen in de Golf van Aden naar hartenlust konden overvallen, zolang het schip niet de Saoedische vlag voerde.

Het vrachtschip voor hem, dat het warme water deed kolken, was geen eigendom van Saoedi-Arabië. Dat was iets waar Abdiwali zich van vergewiste. Zijn woede bleef echter onverminderd groot en zijn dorst naar wraak moest gelest worden, ook al waren het geen Saoedi's. Gedreven door niets meer dan een opwelling van wrok, besloot de jonge Abdiwali dat hij elk levend wezen aan boord zou doden.

De zevenendertigjarige Kolt Raynor opende langzaam zijn ogen en staaarde naar het lage plafond boven zijn hoofd. Het was drukkend heet in zijn hut. Het zweet hing als parels aan zijn wimpers. De nasmaak van braaksel in zijn mond, vermengd met de goedkope bourbon die hij de laatste zes dagen bijna non-stop had gedronken, dreigde hem opnieuw misselijk te maken. Liggend op zijn bed rolde Kolt op zijn zij. Hij keek naar de overkant van de hut – niet veel groter dan een bezemhok – en zag een blauwe hemel achter de patrijspoort.

Middagzonlicht.

Shit. Hij had sinds het ontbijt liggen maffen. Hij keek op zijn horloge.

Drie uur.

Kolt kwam overeind, zijn hoofd duizelde. Hij plaatste zijn handen op zijn knieën om rechtop te blijven. De flodderpijpen van zijn katoenen joggingbroek waren opgetrokken tot aan zijn schenen, zijn mouwloze onderhemd was besmeurd met vettige etensresten, en de

zolen van zijn witte sokken waren zwart geworden. Zijn uniform daarentegen was geperst en brandschoon, maar dat kwam doordat het nog steeds in de kleerkast hing. Hij had het niet eens uit het plastic gehaald.

Kolts kleding bolde op door zijn buikje. Zijn zwembandjes leken tegenwoordig almaar breder te worden in de spiegel. Zijn baard en snor waren verwilderd en zijn haar hing tot over zijn kraaglijn.

Niet dat hij recentelijk nog een hemd met kraag had gedragen.

Hij reikte omlaag naar de vloer en kreeg de fles te pakken die heen en weer rolde op het stampen van het schip. Hij vond zijn plastic beker en schonk drie vingers whisky in. Hoe snikheet het ook was in de benauwde ruimte, hij dronk het puur omdat hij te lui was om de trap af te gaan naar de kombuis op dek A om ijsblokjes uit de machine te halen.

Toen hij de drank naar zijn lippen bracht, tjrpte de satelliettelefoon die in zijn beddengoed zat gewikkeld.

Het toestel ging drie keer over voordat hij het vond.

‘Raynor.’

‘Kolt? Met Pete.’

‘Kolonel? Hoe laat is het in Virginia?’

‘Zes uur ’s ochtends.’

Met zijn bovenarm veegde Raynor het zilte zweet van zijn voorhoofd. ‘Dan bel je niet voor de gezelligheid, neem ik aan?’

‘Heb je zitten drinken, knul?’

Raynor keek omlaag naar de fles whisky die hij nog in zijn rechterhand hield. Halfleeg inmiddels. Hij had een krat drank mee aan boord gesmokkeld en dit was het laatste wat ervan over was. ‘Natuurlijk niet. Ik ben operationeel.’

‘Volgens de kapitein heb je over de reling staan kotsen.’

‘Het is een schip. Mensen kotsen op schepen, Pete.’

‘De kapitein zegt ook dat je opstandig bent geweest.’

‘De kapitein is een ezel. We hadden een kleine aanvaring. Stelde niets voor.’

‘Hij zei dat je dronken was en hem onheus hebt bejegend.’

‘Ik ben hier niet om aardig te zijn tegen de kapitein. Ik ben hier... nou ja, dat weet je zelf. Ik ben hier eigenlijk om te zitten niksen.’

‘Je bent de beveiligingsofficier. Er zijn je tal van taken toebedeeld en je weet wat je taken zijn.’

Kolt dronk de plastic beker met bourbon leeg en gooide hem vervolgens op de vloer, aangezien hij wist dat hij snel genoeg weer zijn kant op zou rollen. ‘Ja, sir. Als we worden aangevallen, mag ik de LRAD bedienen.’ Het *Long Range Acoustic Device* was een sonisch wapen dat geluidspulsen uitzond op hoog volume en – in theorie – kon worden gebruikt om piraten af te weren.

Maar in de echte wereld was de LRAD weinig meer gebleken dan een irritante toeter.

‘Dat is niet het enige.’

‘Ik zet ’s avonds ook de brandslangen aan om enterpogingen van langszij te belemmeren. En ik controleer of de antipiratschermen zijn bevestigd. Hooguit een uur werk, een goed getrainde chimpansee zou het ook kunnen. Kom nou toch, Pete, het is een lachertje.’

‘Jij maakt er een lachertje van. Je zou dankbaar moeten zijn voor dat loonstrookje van je. Zes maanden geleden stond je in een winkelcentrum in North Carolina kampeerspullen te verkopen. Nu ben je een dikbetaalde particuliere beveiliging op een containerschip in de Golf van Aden. Je hebt de dreigingsevaluaties, die ik naar je heb gefaxt in Napels, toch wel gelezen, hè?’

Raynor smoorde een hik met de rug van zijn arm. Bracht de telefoon weer naar zijn oor. ‘De dreiging is mij bekend. Er zijn piraten in de golf en het zijn klootzakken, maar statistisch gezien is de kans dat wij worden gekaapt nog geen één op driehonderd. Sinds de NAVO in de Golf van Aden patrouilleert, zijn er veel minder kapingen. En zelfs als we worden aangevallen, kan ik er niets tegen beginnen. Ik ben net een verstekeling, verdomme. Ik heb geen enkel gezag en ik heb geen wapens.’

‘De geweldsinstructies van onze cliënt zijn streng, dat geef ik toe, maar...’

‘Geweldsinstructies? Hun instructies zijn “geen geweld”. Als we worden aangevallen, mag ik alleen de LRAD bedienen, of het losgeld regelen als we worden geënterd. Dat kan de kapitein net zo goed afhandelen.’

‘Kolt, er ligt een half miljard dollar aan vracht op dat schip en in

de maritieme beveiligingsindustrie is er een publiek geheim dat je hoort te weten. Jorgensen Cargo Lines huurt ons in om ieder schip op de Aden-route te bemannen met een beveiligiger en net als veel andere maatschappijen doen ze dat alleen voor de lagere verzekeringspremies. Ze besparen geld door jou op je luie reet in de zon te laten zitten. Als jullie worden geënterd, hoef je de kerel met de grootste theedoek alleen te vertellen dat Jorgensen het losgeld zal overmaken naar de bank van zijn keuze. Je hebt een belangrijke taak, het is simpel, je hoeft er alleen nuchter voor te blijven. Kan ik op je rekenen, Kolt?’

‘Ja, Pete.’ Raynor dronk de bourbon nu rechtstreeks uit de fles. Hij mocht Pete Grauer. Waardeerde het dat de ex-Rangerkolonel hem beveiligingswerk had gegeven toen niemand anders hem terugbelde. Ook al was het een kloteklus op een stinkend schip dat heen en weer pendelde in een of andere uithoek.

‘Maak nog een paar tochtjes op de koopvaardij schepen,’ vervolgde Grauer. ‘Laat zien dat je jezelf op de rit kunt houden, en dan zoek ik een mooi luizenbaantje voor je, ergens dichterbij huis.’

‘Bedankt, Pete.’

‘Hoe is het met je rug?’

‘Zeurt een beetje. Niet zo slecht.’

‘Na wat jij hebt meegemaakt, mag je verdomd blij zijn dat je leeft. Dat besef je toch, hè?’

Kolt dacht terug aan een moment in een niet zo ver verleden en de emoties die zijn beschonken brein overspoelden maakten hem allesbehalve blij. Desondanks antwoordde hij met: ‘Ja, sir.’

‘Doe je je oefeningen?’

Kolt nam weer een slok bourbon en leunde achterover op zijn bed. ‘Nou en of.’

‘Hoe behandelt de bemanning je?’

‘Afgezien van de kapitein zijn het prima gasten. Noorse officieren, Filipijnse dekknechten. Mijn enige incident tot dusver was toen iemand van de bemanning een ander wilde aangeven omdat hij een pistool aan boord had. Ik heb de boosdoener gesproken en hij liet me het wapen zien. Een oude witmetalen .22 revolver, die hij bewaart tegen de ratten.’

‘Heb je het wapen in beslag genomen?’

‘God, nee. Dit conservenblik stikt van het ongedierte. Voor mijn part heeft ie een .50 kaliber met patroonband in zijn kooi, zolang hij ’m maar gebruikt om ratten te verdelgen.’

Pete grinnikte. ‘Oké. We zullen dat door de vingers zien. Bel me bij problemen.’

Raynor snoof. ‘Statistisch gezien bestaat er een kans van één op driehonderd dat je iets van me hoort.’

‘Nog één ding.’

‘Sir?’

Kolt luisterde enkele tellen naar de plofjes en kraakjes in de satellietverbinding. Grauer was iemand die zelden om woorden verlegen zat. ‘Ik begrijp... iederéén begrijpt dat wat je de afgelopen drie jaar hebt doorgemaakt niet meevalt. Ik kan me niet voorstellen hoe schuldig je je moet voelen. Maar... ongeacht wat er is gebeurd, moet je de bladzijde omslaan en je eroverheen zetten. Die jongens zijn er niet meer en met zelfmedelijden krijg je niemand terug. Je moet het jezelf vergeven, borst vooruit, kin omhoog en voorwaarts mars. Je hebt nog een heel leven voor je.’

‘Ja, kolonel.’ De zielenknijper die het ministerie van Veteranenzaken aan Raynor had toegewezen, had al bijna drie jaar lang vrijwel hetzelfde tegen hem gezegd.

Grauers stem veranderde licht. Van teleurgestelde maar meevolgende vader naar afstandelijke, bevelvoerende officier. ‘En ik heb een zaak te runnen. Zorg dat je geen mot krijgt met de kapitein. Dit is een lucratief contract.’

‘Gesnopen.’

‘Ik verwacht dezelfde professionele houding die ik dagelijks te zien kreeg toen je nog onder mij diende.’

Raynor ging rechter zitten. Het ging vanzelf. Na vijftien jaar legerdienst bracht zo’n gebiedende stem een pavlovreactie bij hem teweeg. ‘Ja, sir.’

‘Mooi. Weg met die fles nu, majoor. Fatsoeneer jezelf. En geen stomiteiten meer.’

Kolt keek naar de bijna lege fles in zijn hand. ‘Ja, kolonel.’

Grauer beëindigde het gesprek.

Raynor liet tegelijk met de telefoon zijn schouders zakken. Hij

wreef het geprik uit zijn ogen en leunde voorover op het bed om zijn zere rug te strekken. Hij was uitgehongerd, smerig, beroerd van de drank en kwaad op zichzelf omdat hij zo diep was gezonken. Vroeger stelde hij tenminste iets voor, dat wist Kolt, en hij werd doodziek bij de gedachte dat hij het zover had laten komen.

Hij was een Army Ranger geweest, een officier, en daarna lid van Delta Force, 's werelds meest vooraanstaande elite-gevechtseenheid.

Maar daar kwam drie jaar geleden allemaal een eind aan.

Met een schouderbeweging schudde Kolt de herinneringen van zich af die hem bleven achtervolgen en net genoeg zelfwalging om op te staan en in zijn sandalen te stappen. Hij slofte de deur uit om beneden in de kombuis een sandwich te maken.

Vijf minuten later zat Kolt Raynor alleen in de kombuis. Terwijl hij een stuk brood met smeerkaas at, vroeg hij zich af of hij weer moest overgeven. Hij voelde zich draaierig worden, alsof de ruimte bewoog, en legde zijn handen plat op de metalen tafel om steun te zoeken. Zijn bord gleed naar rechts, net als enkele andere voorwerpen. Nu voelde hij het, onmiskenbaar... het was niet zijn kater en het was niet zijn verbeelding. Het schip draaide scherp naar bakboord, nog steeds op volle kracht. Hij wist dat ze ver van land waren en het was klaarlichte dag, dus kon hij zich niet indenken waarom de kapitein zo'n plotselinge manoeuvre uitvoerde. Er was niemand in de buurt om het te vragen; alle bemanningsleden waren aan het werk in andere delen van het vrachtschip. Hij greep een homp witbrood, verliet de kombuis en beklom de trap naar buiten. Hij bevond zich een niveau boven het hoofddek en liep richting de trap die omhoogvoerde naar de controlekamer. Een Filipijns bemanningslid, rond de veertig, met geelbruine overall en een rode helm, beklom een steile ladder naar zijn dek en rende langs hem heen, zijn dikke rubberlaarzen dreunend op het geklonken metalen oppervlak van het dek.

'Wat is er?' riep Kolt. Hij wist dat dit bemanningslid alleen Tagalog sprak, maar de man was in staat een simpele boodschap over te brengen.

'Piraten!'

Kolt bleef staan en zei halverwege een hap brood: 'Je meent het.'